

ПРОБЛЕМЫ РАЗВИТИЯ ВНЕШНЕЭКОНОМИЧЕСКИХ СВЯЗЕЙ И ПРИВЛЕЧЕНИЯ ИНОСТРАННЫХ ИНВЕСТИЦИЙ: РЕГИОНАЛЬНЫЙ АСПЕКТ

Він підкреслює, що перший етап – це кінець XIX – середина XX століття, коли інтернаціоналізація почала охоплювати сферу виробництва, науки і техніки, з'являються ТНК. Головною формою міжнародного технологічного обміну в цей період стали прямі інвестиції ТНК у країни, що розвиваються і колонії.

Другий етап – 50-70-і роки – характеризується подальшим поглибленням міжнародного поділу праці, інтенсивним його розвитком, поглибленням міждержавної спеціалізації і кооперації виробництва на рівні фірм і підприємств. Різно посилюється активність ТНК, збільшується їхня кількість, обсяг виробництва і продажу, і, відповідно, роль у національній та світовій економіці. Змінюється характер і географія закордонних інвестицій, міжнародного технологічного обміну. Вони починають прямувати переважно в розвинуті країни. Міжнародний технологічний обмін реалізується у формі спільних підприємств, ліцензійних угод, контактів у сфері управління і маркетингу, угод про надання технічної допомоги, договорів про передачу власникам ново побудованих підприємств «під ключ». Першочергового значення набуває одержання знань і «ноу-хау».

Наприкінці 70-х років (третій етап) міжнародний поділ праці ускладнюється і стає далі сильнішим, охоплюючи й науково-технічну сферу. Провідною формою міжнародного технологічного обміну став продаж ліцензій, підсилюється міжнародна кооперація в сфері науково-дослідних та проектно-конструкторських робіт, з'являються комплексні міжнародні угоди стратегічного характеру – стратегічні альянси (консорціуми).

Відносно новим напрямом диверсифікованості міжнародній ліцензійній торгівлі стає галузь обчислювальної техніки і засобів автоматизації, включаючи комплексно автоматизовані виробництва з використанням єдиних транспортних систем і систем управління на базі персонального комп'ютера. В економічній літературі [11] поняття міжнародного технологічного обміну, як правило, тлумачиться подвійно: у широкому сенсі під ним розуміється проникнення будь-яких науково-технічних знань і обмін виробничим досвідом між країнами, а у вузькому – передача науково-технічних знань і досвіду, що належать до відтворення конкретних технологічних процесів.

Висновки. Глобалізація світового господарства, зростання масштабів економічної експансії ТНК, подальший прогрес в розвитку електронних технологій і засобів зв'язку, а також інтернаціоналізація науки обумовлюють посилення тенденцій розширення міжнародного науково-технічного співробітництва і кооперації у сфері НДДКР.

Формування світового ринку технологій припадає на другу половину 50-60х років XX століття. Саме в цей час обсяг міжнародного технологічного обміну перевищив масштаби національного обміну. Розширилась національна структура як покупців, так і продавців. На сьогодні сумарна вартість створюваних у світі технологій досягає 60% від величини всього суспільного валового продукту, що зумовлює великі обсяги продажу.

Галузева структура ринку технологій змінювалась залежно від цілей науково-технічного розвитку країн. Таким чином, поступовий розвиток міжнародного технологічного обміну призвів до формування такого специфічного сегменту світового ринку, як світовий ринок технологій.

СПИСОК ДЖЕРЕЛ:

1. Васильченко В.С. Сутність і роль глобалізації [Електронний ресурс] – Режим доступу: www.slv.com.ua
2. Белорус О.Г. Экономическая система О.Г. Белорус. –К.: КНЕУ, 2003. – 380с.
3. Киреев А.П. Международная экономика / А.П. Киреев. Т.1. – М.: Международные отношения, 2000. – 415с
4. Мельник Н.А. Влияние процесса глобалізації на трансформацію позицій нейтральних країн наприкінці XX – на початку XXI століття / Н.А. Мельник // Вестник ОНУ. – С. 243-244.
5. Прушківська Є.В., Шевченко Ю.О. Суперечності розвитку глобалізації: національний аспект / Є.В. Прушківська, Ю.О. Шевченко. – 2009. - №1(4). – с. 162.
6. Прушківська Є.В., Шевченко Ю.О. Суперечності розвитку глобалізації: національний аспект / Є.В. Прушківська, Ю.О. Шевченко // Вісник Запорізького національного університету. – 2009. - №1(4). – с. 163.
7. Хоменко С. Глобалізація: взгляд с периферії / С. Хоменко. – К. : Агентство гуманит. технологій, 2000. – 61 с.
8. Владимирова И. Г. Глобалізація мировой экономики: проблемы и последствия / И. Г. Владимирова // Менеджмент в России и за рубежом. – 2001. – No 3. – С. 45-61.
9. Чешков М. А. Глобалистика как научное знание. Очерки теории и категориального аппарата. / М.А.Чешков. – М. : НОФ по междунар. отношениям, 2005. – 224 с.
10. Філіпченко А.С. Цивілізаційні детермінанти української економічної моделі / А.С. Філіпченко // Економіка України. – 2004. – No4. – С. 11-19.
11. Васіна І.П., Тибунська К.В., Несесов В.Р. Світова глобалізація в сфері науково-технічного співробітництва / І.П. Васіна, К.В. Тибунська, В.Р. Несесов. – С. 12-14.

РЕЗЮМЕ

В статті досліджуються вплив процесів глобалізації на розвиток світового господарства і формування нових механізмів держав в науково-технічній та інноваційній сфері.

Ключові слова: глобалізація, міжнародне науково-технічне співробітництво, інтернаціоналізація, інновація, технологія.

РЕЗЮМЕ

В статье исследуется влияние процессов глобализации на развитие мирового хозяйства и формирование новых механизмов государств в научно-технической и инновационной сфере.

Ключевые слова: глобализация, международное научно-техническое сотрудничество, интернационализация, инновация, технология.

SUMMARY

The article examines the impact of globalization on the development of the world economy and the creation of new mechanisms in science, technology and innovation.

Key words: globalization, the international scientific and technological cooperation, internationalization, innovation, technology.

ІННОВАЦІЙНИЙ ПОТЕНЦІАЛ РЕГІОНІВ УКРАЇНИ ЯК СКЛАДОВА ЇЇ МІЖНАРОДНОЇ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ

Жнакіна Е.Г., к.е.н., доцент кафедри фундаментальних економічних дисциплін факультету економіки та управління ДВНЗ ДДПУ

Постановка проблеми. В сучасних умовах економічного розвитку підвищення міжнародної конкурентоспроможності країн є однією з найактуальніших задач досліджень в економіці. Посилення конкуренції між країнами ставить питання про дослідження основних характеристик конкурентоспроможного розвитку країни, чинників, що впливають на міжнародну конкурентоспроможність, можливості її підвищення в умовах глобалізації. Забезпечення міжнародної конкурентоспроможності України значною мірою залежить від інноваційного потенціалу окремих регіонів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідженню проблематики і розвитку інновацій у світовому господарстві присвячено роботи Х.Барнета, Л.Бляхмана, Д.Брайта, Е.Денісона, Б.Санто, Р.Солоу, Б.Твісса, Е.Тоффлера, В.Хартмана та інших. Питання необхідності підвищення

ПРОБЛЕМЫ РАЗВИТИЯ ВНЕШНЕЭКОНОМИЧЕСКИХ СВЯЗЕЙ И ПРИВЛЕЧЕНИЯ ИНОСТРАННЫХ ИНВЕСТИЦИЙ: РЕГИОНАЛЬНЫЙ АСПЕКТ

інноваційної активності досліджуються також в роботах Г.Андрощука, Н.Гончарової, С.Кацури, А.Мокія, І.Павленко, А.Поручника, О.Степанова, М.Туган-Барановського, В.Чужикова, О.Швиданенка та інших. Праці згаданих учених є науковим підґрунтям для розробки інноваційного шляху розвитку України та визначення основних інноваційних пріоритетів і напрямів удосконалення фінансового забезпечення формування інноваційного потенціалу.

Разом із тим процес формування інноваційного потенціалу країн у контексті підвищення їх міжнародної конкурентоспроможності потребує подальшого дослідження щодо виявлення головних тенденцій і закономірностей розвитку країн.

Метою статті є оцінити умови формування інноваційного потенціалу регіонів України в контексті її міжнародної конкурентоспроможності.

Результати дослідження. Україна володіє високим потенціалом розвитку промисловості в межах кожного окремого регіону. Це пов'язано зі значними сировинними ресурсами, розвинутим паливно-енергетичним комплексом та транспортною структурою, виробничою та науково-технічною базою, значним кадровим потенціалом.

Регіони України за рівнем їх економічної динаміки (показником ВРП на душу населення) можна поділити на чотири групи. Використовуючи існуючу класифікацію, автором представлено ранжування регіонів за показником ВРП на душу населення в 2010 році:

1. Регіони з низьким рівнем розвитку (до 70%): Чернівецька (46,35%), Тернопільська (49,63%), Закарпатська (52,03%), Хмельницька (57,64%), Рівненська (58,41%), Волинська (58,97%), Вінницька (60,73%), Херсонська (60,79%), Житомирська (61,93%), Івано-Франківська (62,77%), Чернігівська (65,28%), Кіровоградська (65,82%), Сумська області (66,57%), Львівська (69,29%) області та АР Крим (69,94%).
2. Регіони, що розвиваються (від 70 до 90%), до яких віднесено: Черкаську (73,41%), Луганську (83,85%), Миколаївську (85,92%) та м. Севастополь (86,67%).
3. Регіони, які мають середній рівень розвитку (від 90 до 114%): Одеська (95,53%), Харківська (100,17%), Запорізька (100,24%) та Київська (110,76%), області.
4. Розвинуті регіони (вище 114%): Донецька (122,82%), Полтавська (125,64%), Дніпропетровська (147,07%) області та м. Київ (298,41%).

Ми погоджуємося з існуючою класифікацією і за допомогою економіко-математичної моделі визначаємо вплив інноваційної активності підприємств регіонів на їх міжнародну конкурентоспроможність. Встановлено, що для регіонів з низьким рівнем розвитку, регіонів, що розвиваються та регіонів, які мають середній рівень розвитку, характерний від'ємний зв'язок між показниками, і лише в розвинутих регіонах інноваційна складова впливає на міжнародну конкурентоспроможність регіону (рис. 1.).

Під інноваційною конкурентоспроможністю регіону вчені пропонують розуміти спроможність суб'єктів регіону проводити інноваційну діяльність і тим самим впливати на зростання економіки території та підвищувати конкурентоспроможність країни в цілому [1]. Отже, конкурентоспроможність регіону на відміну від конкурентоспроможності національної економіки відрізняється непрямою конкуренцією регіонів в межах єдиної економічної системи.

Регіон вважається конкурентоспроможним, якщо існує вагома участь його компаній у підвищенні міжнародної конкурентоспроможності країни. Тобто регіональна економіка, в якій переважає сировинна структура промисловості, конкурентоспроможна, якщо є необхідною ресурсною базою для промислово розвинених регіонів. Визначальною є інноваційна складова їх конкурентоспроможності та динаміка галузевої структури з випереджувальним розвитком технологічного сектора національної економіки.

Інноваційна діяльність повинна бути спрямована на вирішення таких завдань, як забезпечення економічного розвитку промисловості регіонів на основі раціонального використання їхнього потенціалу, відтворення місцевих ресурсів та охорони природного середовища; розв'язання міжгалузевих науково-технічних та управлінсько-організаційних проблем, безпосередньо пов'язаних з особливостями регіону; підвищення технологічного та інформаційного рівня всіх сфер господарської діяльності з метою виробництва конкурентоспроможної продукції; реалізація стратегії розвитку регіонів тощо.

Дослідження рівня економічного розвитку виробництва та динаміки технологічних зрушень у структурі промислового комплексу регіонів виявили, що лідерами виступають лише ті регіони, де поєднані промисловість з науково-технологічною сферою, вони є найбільш інвестиційно-привабливими та конкурентоспроможними.

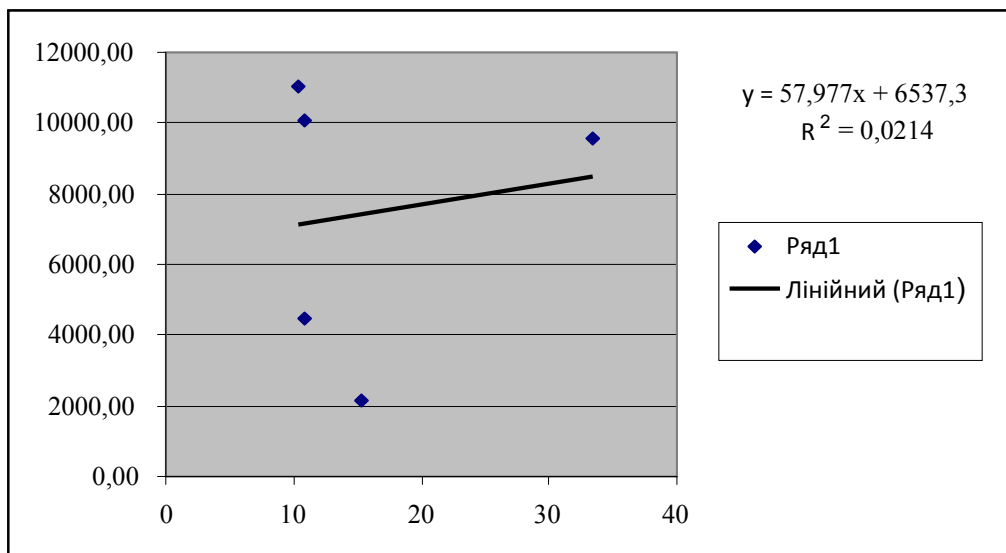

Рис. 1. Вплив інноваційної складової на міжнародну конкурентоспроможність розвинутих регіонів України

Донецька область має значний науковий та промисловий потенціал, що надає вирішальної переваги регіону в процесі ринкової трансформації економіки та реалізації стратегічних орієнтирів регіонального розвитку.

Протягом 2011 року спостерігалася активізація інноваційного розвитку промисловості Донецького регіону, спрямована на подолання технічного відставання, переорієнтацію виробничого потенціалу та створення конкурентоспроможних виробництв. Важливим фактором, що справляє вплив на конкурентоспроможність виготовленої продукції, є інноваційна активність підприємств (табл. 1).

У 2011 році загальний обсяг витрат на інноваційну діяльність підприємствами Донецької області склав 2391255,6 грн. проти 786142,9 грн. у 2010 році і 798053,4 грн. у 2009 р.

**ПРОБЛЕМЫ РАЗВИТИЯ ВНЕШНЕЭКОНОМИЧЕСКИХ СВЯЗЕЙ И ПРИВЛЕЧЕНИЯ ИНОСТРАННЫХ ИНВЕСТИЦИЙ:
РЕГИОНАЛЬНЫЙ АСПЕКТ**

Таблиця 1

Інноваційна активність підприємств Донецької області [2,3,4,5]

Найменування показників	2009	2010	2011	
Питома вага підприємств, що займалися інноваційною діяльністю, %	9,6	10,6	10,6	
Розподіл загального обсягу витрат на інноваційну діяльність, грн.	Всього, в т.ч.:	798053,4	786142,9	2391255,6
	дослідження і розробки	103405,9	236614,8	157609,8
	придбання нових технологій	17752,7	14537,2	16687,4
	придбання машин, обладнання, програмного забезпечення	615365,8	477026,1	1984318,1
	інші витрати	61529,0	57964,8	232640,3

У 2011 році власними силами наукових організацій було виконано наукових та науково-технічних робіт на 555394,0 тис. грн. (у відповідному періоді 2010 р. – 579342,3 тис. грн., у 2009 – 410149,8 тис. грн.) (табл. 2).

Таблиця 2

Обсяг виконаних наукових та науково-технічних робіт, тис. грн. [2,3,4,5]

	2009	2010	2011
Всього	410149,8	579342,3	555394,0
Фундаментальні дослідження	66991,3	75680,8	74687,2
Прикладні дослідження	58958,2	71108,1	79916,0
Розробки	230952,7	371316,6	358115,5
Науково-технічні послуги	53247,6	61236,8	42675,3

У 2011 році в Донецькому регіоні 63 організації виконували наукові дослідження й розробки проти 65 в 2010 році і 67 в 2009 році. Збільшилась чисельність науковців з 5613 в 2010 році до 5890 в 2011 році, чисельність докторів наук (з 838 до 892 осіб), чисельність кандидатів наук (з 5165 до 5216 осіб).

Основним джерелом інновацій у промисловості були і залишаються власні кошти підприємств. В 2009 році загальний обсяг фінансування інноваційної діяльності склав 798053,4 тис. грн., питома вага власних коштів у загальному обсязі склала 91% (723390,7 тис. грн.), з держбюджету фінансування не відбувалося, кошти іноземних інвесторів склали 2% (15105,0 тис. грн.). В 2010 році загальний обсяг фінансування інноваційної діяльності склав 786142,9 тис. грн., питома вага власних коштів у загальному обсязі склала 98% (770696,8 тис. грн.), кошти з держбюджету склали 2% (14314,1 тис. грн.). В 2011 році ситуація була такою: загальний обсяг фінансування інноваційної діяльності - 2391255,6 тис. грн., 71,1% (1700374,1 тис. грн.) приходилось на власні кошти підприємств і 0,14% (3219,1 тис. грн.) – на кошти держбюджету.

Отже, українська інноваційна сфера залишається не досить привабливою як для вітчизняних, так і для іноземних інвесторів. Це пов'язано з недосконалістю нормативно-правової бази та часової тривалості окупності інвестицій.

Фінансування інноваційної діяльності має здійснюватись за рахунок власних коштів суб'єктів господарювання та коштів фінансово-інноваційних груп, інвестиційних фондів та компанії, венчурних фондів, банків.

Такий розподіл джерел фінансування дозволить:

– зменшити витрати держави на впровадження політики інноваційного розвитку та сконцентрувати їх на розробці соціально важливих проєктів;

– знизити кількість зловживань механізмами пільгового оподаткування, а відповідно, збільшити дохідну частину державного бюджету.

Кінцевим результатом інноваційної діяльності є, насамперед, впровадження у виробництво більш ефективних технологій, створення нової продукції та удосконалення тієї, що виготовлялась раніше, механізація і автоматизація виробництва. Питома вага підприємств, що впроваджували інновації в 2009-2011 роках представлена в таблиці 3.

Таблиця 3

Впровадження інновацій на промислових підприємствах Донецької області [2,3,4,5]

	2009	2010	2011
Питома вага підприємств, що впроваджували інновації, %	8,2	9,3	9,5
Впроваджено нових технологічних процесів	74	70	79
Освоєно інноваційні види продукції, найменувань	132	124	143
Питома вага реалізованої інноваційної продукції в обсязі промислової, %	5,9	1,9	2,1

Не кожному регіону України вдасться створити ефективну модель розвитку промислового виробництва, здатну стійко генерувати новинки технологій, ноу-хау, відкриття, а також зуміти адаптуватися до розроблених в інших країнах нових процесів, технологій, товарів. Саме цій меті служать інноваційні промислові кластери, труднощі становлення яких у різних регіонах залежить від рівня розвитку факторів виробництва, стратегії, конкурентних переваг, попиту та людського капіталу.

Перевагою використання кластерних підходів при формуванні стратегій економічного розвитку є те, що кластери сприяють створенню сприятливих умов для розвитку спеціалізованих виробництв, у тому числі допоміжних, обслуговуючих і підтримуючих. Компанії-лідери світового ринку потребують пристосування до їхніх технологій суміжних виробництв, матеріалів, обладнання тощо, що сприяє утворенню ринкової ніші для невеликих підприємств, у тому числі з інноваційною спрямованістю, які в майбутньому стають генераторами конкурентних переваг.

Доцільність застосування концепції кластерів безсумнівна, оскільки [6]:

– на території України історично сформувалися велика кількість виробничих підприємств, сфери послуг, є значний людський, природний, історико-рекреаційний, культурний потенціал, який через негативні явища в економіці залишається незадіяним, спостерігається зниження обсягів виробництва, зникають великі підприємства, на яких базувався економічний розвиток багатьох регіонів;

– експортно-сировинна орієнтація економіки не відповідає економічним та національним інтересам України. Зовнішньоекономічна політика сьогодні спрямована на імпорт готової продукції та експорт сировини. Внаслідок цього не задіюються значні людські, природні, фінансові та інші ресурси, що спричинює появу великої кількості депресивних регіонів;

– різко зменшується технологічний потенціал, знижується ефективність роботи промислового сектора, відбувається відтік з держави висококваліфікованих кадрів;

– відсутня сформована інноваційна політика, що не дозволяє створювати конкурентоспроможну на світових ринках продукцію тощо;

– кластери краще, ніж галузі охоплюють важливі зв'язки, забезпечуючи взаємодоповнення між галузями, розвиток технологій, запровадження інновацій, повніше залучення людських, фінансових, природних, рекреаційних, культурних та інших ресурсів, тим самим сприяючи розвитку окремих регіонів.

Створення кластерів нині надзвичайно важливе для забезпечення інноваційного розвитку економіки України, що потребує постійних комунікацій учасників цього процесу, дозволяє окреслювати пріоритетні напрямки наукових досліджень, інженерно-технічних

ПРОБЛЕМЫ РАЗВИТИЯ ВНЕШНЕЭКОНОМИЧЕСКИХ СВЯЗЕЙ И ПРИВЛЕЧЕНИЯ ИНОСТРАННЫХ ИНВЕСТИЦИЙ: РЕГИОНАЛЬНЫЙ АСПЕКТ

розробок і виробничих процесів.

Кластери дозволяють інтегруватися великим, середнім і малим підприємствам відповідно до спільної мети функціонування кластера. Така співпраця дозволяє середнім і малим підприємствам пристосовуватися до постійних змін ринкової кон'юнктури, частково унезалежнюватися від негативних трансформацій світової економіки, а для великих національних і транснаціональних компаній акумулювати значні фінансові ресурси.

Висновки. Аналіз умов формування інноваційного потенціалу регіонів України дозволяє зробити наступні висновки: науково-технічний потенціал регіонів України хоч і ослаблений, але за багатьма параметрами відповідає рівню країн ринкової економіки. Важливо не лише зберегти цей потенціал, а й сприятливі передумови для формування загальної всеохоплюючої інноваційної моделі зростання, що відповідає найвищим економічним інтересам.

СПИСОК ДЖЕРЕЛ:

1. Беленький П.Ю. Інвестиційно-інноваційне забезпечення конкурентоспроможності регіону / П.Ю. Беленький, В.І. Шевченко-Марсель, О.О. Другов. – Львів, – 2006. – 129с.
2. Регіони України [2012 рік]: стат. зб. / Держкомстат України. – 2012. – 801 с.
3. Україна у цифрах 2011: стат. зб. / Держкомстат України. – 2012. – 251 с.
4. Статистична інформація. Наука та інновації. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua/>
5. Статистична інформація. Наука та інновації. – Режим доступу: <http://donetskstat.gov.ua/>
6. Конкурентоспроможність територій: практ. посіб. / А.Ткачук, В. Толкованов, С.Марковский [та ін.]. – К. : Легальний статус, 2011. – 252 с.
7. Закон України «Про стимулювання розвитку регіонів» від 08.09.2005 року № 2850-IV.

РЕЗЮМЕ

В статті проаналізовано стан інноваційної активності промислових підприємств, визначено вплив складових інноваційного потенціалу регіонів України на підвищення її міжнародної конкурентоспроможності.

Ключові слова: інноваційна активність, інноваційна діяльність, інноваційний потенціал, інноваційний процес, інноваційні промислові кластери, міжнародна конкурентоспроможність.

РЕЗЮМЕ

В статье проанализированы особенности развития инновационного потенциала регионов Украины. Определена степень влияния удельного веса инновационно активных предприятий на международную конкурентоспособность регионов Украины.

Ключевые слова: инновационная активность, инновационная деятельность, инновационный потенциал, инновационный процесс, инновационные промышленные кластеры, международная конкурентоспособность.

SUMMARY

The role of innovative potential of the country within the context of its international competitiveness is defined. The assessment of conditions for the formation of the innovative potential of Ukraine and its regions in the context of its international competitiveness is provided.

Key words: innovative activities, innovative development model, innovative potential, innovative process, innovative industrial clusters, international competitiveness.

ЯКІСНА СКЛАДОВА РОЗВИТКУ МІЖНАРОДНИХ МІГРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ

Калініна С.П., д.е.н., Донецький національний університет

Сучасний етап світогосподарського розвитку характеризується посиленням взаємозалежності країн не тільки в економічній чи політичній сферах загалом, а й в окремих сегментах світової економіки, зокрема в сегменті міжнародного ринку праці, який виступає основною сполучною ланкою між компонентами світової економічної системи.

Однак якщо протягом ХХ століття увага в основному приділялась аналізу загальних міграційних потоків, то з поширенням масштабів даного явища акцент при здійсненні регулюючого впливу все більше зміщувався в бік оцінки якісних характеристик зазначеного процесу внаслідок того, що основна причина міжнародної міграції (прагнення до покращення добробуту) певним чином трансформується відповідно до потреб на світовому ринку праці приймаючих країн.

Дослідженням питань міжнародних міграційних процесів займалися відомі зарубіжні вчені Р.Адамс, Ч.Дастмен, А.Льюїс, Д.Мессей, М.Розенцвейг, О.Старк, Х.Рапопорт, Т.Шульц та ін., російські дослідники В.Юнцев, І.Молодікова, Е.Саруханов, Т.Юдіна та ін., а також українські науковці С.Бандур, М.Романюк, О.Михайлова, У.Садова, М.Флейчук та ін.

Одночасно недостатньо враховано в рамках міграційних процесів залишається якісно-кваліфікаційна складова, її вплив на масштаби та спрямованість міжнародних міграційних потоків.

Метою даної статті є дослідження якісних характеристик міжнародних міграційних процесів.

Оцінка показників міжнародної міграції за перше десятиліття ХХ ст. свідчить про включення до даного процесу практично всіх груп країн (табл. 1). Однак якщо більш розвинуті регіони і країни світу характеризуються позитивними значеннями як абсолютних, так і відносних показників (що свідчить про їх роль як приймаючих країн), то для менш розвинутих регіонів і країн характерним є від'ємне значення показників міграції (що визначає їх роль як донорів робочої сили на міжнародному ринку праці).

Таблиця 1

Чисельність мігрантів в основних регіонах світу, 2000-2010 рр.

Основні регіони	2000 рік	2010 рік	Різниця: 2000-2010 роки	
	Чисельність (у тис. осіб)	Чисельність (у тис. осіб)	Чисельність (у тис. осіб)	У%
Усі регіони світу	153956	174781	20825	13,5
Більш розвинуті регіони	81 424	104 119	22695	27,9
Менш розвинуті регіони	72531	70662	-1 869	-2,6
Найменш розвинуті країни	10992	10458	-534	-4,9
Африка	16221	16277	56	0,3
Азія	49956	49781	-175	-0,4
Європа	48437	56 100	7663	15,8
Латинська Америка і Карибський басейн	6994	5944	-1051	-15,0
Північна Америка	27597	40844	13248	48,0
Океанія	4751	5835	1 084	22,8